

Obiteljsko stablo

Sve počinje danom kada te umotaju u pelene i donesu kući sestri koja je baš poželjela novu igračku. Zovu te svakakvim imenima: *srce, medo, zeko, ljubica, zlato mamino, zlato tatino, bakino, tetino, djedovo, susjedovo* i tako dalje. Tebi imena ništa ne znače. Ne trudiš se previše zapamtiti ni njihova. Dovoljno je jedno glasno AAAA i znaš da će ti svi doći. U to vrijeme misliš da se svijet vrti oko tebe i da ćeš najbolje proći ako se puno smješkaš i imaš debele prstiče i obraščiće.

A onda počinješ odrastati. Shvatiš da tvoj svijet nije jedini, te da oko tebe ima i drugih slatkih bucmastih glavica i prstića i da nisi baš jedini bombon na svijetu.

Kad kreneš u školu, učiteljica te pita:

Čija si ti mala? Onda ti tata nacрта obiteljsko stablo i stane objašnjavati tko je tu čiji. Tako je meni moj tata jednom sve lijepo objasnio: Nisam odmah shvatila kojoj ja to grani pripadam i jesam li zapravo kruška, višnja ili šljiva. Nema veze. Znam samo da rado sjedim na grani pravoga drveta. Ponekad zamišljam da sam vjevčica, a ponekad jedem susjedove trešnje.

Marina Gabelica

